

méletéről. Hasonlóképp, már az eredeti kérdéseket is szívesen lajstromba vettük, ha nem is követte őket hasonlóan eredeti kutatási program még. Nem azt firtattuk, hol késik a transzformáció Nagy Elmélete, hanem inkább azt, hogy a „kis elméletek” vajon megbízhatóak-e már. Töredékek-e vagy építőkockák? A sirámokat fájó szívvel félretelve, az elmúlt öt-tíz év magyar közgazdasági gondolkodásának feltérképezésébe vágtunk. Mégpedig a következő témák szerint:

- nyugati kínálat (elméleti menü, átmenet-analógiák, külföldi tanácsadók stb.);
- transzformációs elméletek (stabilizáció, privatizálás, külgazdasági nyitás, piacositás/dereguláció, iparpolitika/modernizáció, kormányzati reformok, informális gazdaság, szociális partnerek, szociálpolitika stb.);
- nagy átmenet-víziók (tudományos forgatókönyvek, párt- és kormányprogramok);
- az elméleti közgazdász „sorsa” (tudomány – üzlet, egyetemi reform, közgazdasági tankönyvek/könyv- és folyóirat-kiadás stb.).

A fenti tárgykörök természetesen részben átfedik egymást. A kutatási program végső szerkezetét – rendszerint így van ez – jórészt maguk a résztvevők határozzák meg, s egyelőre néhány téma keresi szerzőjét. Ha sikerült megtalálniuk, frappáns-polémikus dolgozatokat csaltak ki belőlük, amint ezt az alábbi írások is tanúsítják. A tanulmányok viszonylag rövidek, ám igen sűrűek és forrásértékük is tetemes, mivel részletes irodalmi utalásaik jól rögzítik az egyes közgazdasági diszciplínák fejlődését/stagnálását az elmúlt évtized Magyarországon. Ha hiányzott is néhol a történelmi távlat, pótolta azt a „résztvevő megfigyelők” személyes hitele.

Még nincs kész a leltár...

Csontos László

Túl jön és rosszon: a racionális döntések elméletének recepciója Magyarországon*

Bevezetés

A racionális döntések elmélete kifejezés gyűjtőfogalom, amely egyfelől különféle szubsztantív és formális modelleket, másfelől pedig egy metodológiai paradigmát foglal magában.¹ Az említett szubsztantív és formális modellek közé az individuális döntések elméletének típusváltozatai, a játékelmélet, a közösségi döntések elmélete, továbbá általában a társadalomtudományok (politikatudomány, szociológia, pszichológia, jogtudomány, történettudomány stb.) ökonómiai ihletésű modelljei tartoznak. A racionális döntések elmélete néven számon tartott metodológiai paradigma viszont nem más, mint az a közös módszertani platform, amely az előbbi formális és szubsztantív modellek társadalomtudományi alkalmazásait egyéb társadalomtudományi kutatási programoktól és elméleti rendszerektől elválasztja és megkülönbözteti. Az alábbiakban elsősorban a racionális döntések elméletének nevezett módszertani paradigma hazai recepciójának problémájá-

* Köszönettel tartozom a konferencia résztvevőinek értékes megjegyzéseikért, valamint *Szántó Zoltánnak* és *Takács Károlynak* az anyaggyűjtés során nyújtott segítségükért.

¹ A racionális döntések elméletéről kiváló áttekintést nyújt *Abell* [1991], valamint *Elster* [1986].

val foglalkozom, és csupán érintőlegesen tárgyalom a döntéselmélet, a játékelmélet, a közösségi döntések elméletét vagy az ökonómiai ihletésű társadalomtudományi modellek magyarországi meghonosításával összefüggő kérdéseket.

Az örökség

A hetvenes évek vége táján alapvetően három irányzat nyomta rá bélyegét a hazai társadalomkutatásra. Először: változatlanul jelen volt, méghozzá domináns pozícióban volt jelen az egyszerre normatív társadalomfilozófiai elméletként, kutatási programként és módszertani ajánlások gyűjteményeként felfogott – kritikai és ortodox – marxizmus. Másodsor: a „normál” tudomány részévé és intézményesen is elfogadottá vált a kémiény, matematikai-statisztikai vagy puha, kvalitatív módszerekkel (kérdőíves fölmérések az első esetben, esettanulmányok, mélyinterjúk a másodikban) operáló empirikus társadalomkutatás. Harmadsor: egyfajta módszertani és szervezeti autonómiára tett szert a gazdaság- és társadalompolitikai, valamint szociotechnikai ajánlások megfogalmazására törekvő, úgynevezett reformközgazdaságtan és reformszociológia.

A társadalomtudományi oktatás állapota az egyetemek falain belül – ha a tervgazdaság igényeit kiszolgálni hivatott szervezeti megoldásokat és a szakhivatalnoki apparátusokban felhalmozódott szolgálati tudás közvetítésére hivatott tantárgyakat figyelmen kívül hagyjuk – pontos tükörképe volt ennek a helyzetnek. Mindez persze azt jelentette, hogy a létező felsőoktatási intézményekben nem csupán a nemkívánatos politikai nézetek, értékelő vagy filozófiai álláspontok maradtak képviselő nélkül, hanem valójában nem jutott hely a tisztán szaktudományos képzés számára sem.

Az utóbbi állításmat a közgazdaságtanra vonatkozóan némileg pontosítanom kell. Noha visszatekintve úgy látom, hogy Magyarországon egészen a nyolcvanas évek közepéig (sőt talán tovább is) nem lehetett például szervezett formában, alapos és megbízható mikroökonómiai tréninget kapni – ugyanúgy, ahogyan az egyetemi tanrendekből számuízve voltak általában a neoklasszikus közgazdaságtan, a standard makroökonómia, a tiszta szociológiai elmélet vagy a makroszociológia alapelveit taglaló kurzusok –, és a kortárs társadalomtudományos elméletekről csupán elmélettörténeti előadásokon, ám többnyire ott is csak meghatározott szűrőn át lehetett információhoz jutni, „tisztá” matematikának vagy „alkalmazott gazdaságmatematikának” álcázott tárgyak formájában mégiscsak egész jó MIT típusú közgazdaságtani műveltséget lehetett (volna) szerezni.

Néhány egyszerű példával szeretném érzékeltetni, mire gondolok. Optimumszámítás vagy lineáris programozás címszó alatt a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen is meg lehetett (volna) tanulni a korlátok melletti optimalizálás elemi technikáit, mondjuk a Lagrange-módszert vagy a Kuhn–Tucker-feltételeket. A marxi újratermelési sémák örvén néhányan általános egyensúlyelméletről beszéltek, sőt számítástechnika előadásokon – ki tudja, miért éppen ott – bánatmátrixokról és egyéb döntéselméleti ínycsenésegekről lehetett hallani. A játékelméletet – az egyetlen létező magyar nyelvű összefoglaló munka nyomán (*Szép–Forgó* [1972]) – abszolút formális elméletként, a modern matematika egyik érdekes, de átlagos közgazdászhallgatók számára felfoghatatlan kuriózumaként tartotta számon mindenki.

A baj csak az volt, hogy a szóban forgó tárgyak oktatói elfelejtették közölni – nem tudom persze, hogy ők maguk tisztában voltak-e vele –, hogy ezek a tárgyak mégiscsak valóságos emberekről és valóságos gazdaságokról szólnak, és olyan analitikus apparátust bocsátanak a rendelkezésünkre, amelyet erre, vagyis valóságos gazdasági problémák tisztázására, árnyaltabb leírására és jobb megértésére lehet fölhasználni. Megkockáztatom, hogy a konferencia hozzám hasonló korú résztvevőinek túlnyomó többsége ezt

akkoriban ugyanígy érezte. Ráadásul: noha ebben a torz formában képviselve volt ugyan az MIT típusú közgazdaságtan a hazai felsőoktatásban, habár senki sem tudta, hogy mi az efféle képzésnek az értelme, ám semmilyen formában nem létezett chicagói stílusú közgazdaságtani képzés. Egész közgazdászgenerációk nőttek fel anélkül, hogy valaki – az állítás minden következményével együtt – elmagyarázta volna nekik, hogy nincsenek ingyenebédék.

Ennek az áldatlan állapotnak a kialakulásához és fennmaradásához, úgy vélem, igen nagy mértékben hozzájárult az a körülmény, hogy az előbb említett társadalomtudományi irányzatok módszertani önértelmezése körül komoly bajok voltak. Az empirikus társadalomkutatás tekintélyes része az idő tájt megítélésem szerint boldog metodológiai öntudatlanságban leledzett. A marxista társadalomfilozófia és a reformtudományok között pedig – paradox módon – létezett egy meglehetősen szoros tudományelméleti kapcsolat: mindkét iskola képviselői úgy vélték, hogy diszciplínáik különleges ismeretelméleti és metodológiai státusra, a hagyományos szaktudományos elméletekétől eltérő érvényességi kritériumokra tarthatnak igényt. Ez az álláspont azt sugallta, hogy a standard ökonomiai elmélet nem csupán érdektelen, hanem szubsztantív értelemben tökéletesen irreleváns is a magyar gazdaság, a szocialista gazdasági rendszer vagy általában a gazdasági viselkedés adekvát leírása, magyarázata vagy megértése szempontjából.

Változás: külső és belső hatások

Az előbbieken vázolt helyzet a nyolcvanas évek közepére fokozatosan megváltozott. Azt hiszem, félrevezető és szimplifikáló lenne azonban ezt a változást a konferencia tematikája által sugallt módon csupán valamiféle külső hatásra vagy arra visszavezetni, hogy a kelet-európai tudósok szeretik majmolni a metodológiai egyedfejlődés magasabb fokán álló nyugati kollégáikat. Annál is inkább, mivel – talán a közgazdaságtan főáramlatát leszámítva, ahol a nagy tudományfilozófiai viták ekkorra már, úgy tűnik, nagyjából eldőlték – a gyakorló társadalomkutatók többsége más világtájakon is meglehetősen tanácstalannak mutatkozott, amikor a marxizmus vagy a reformtudományok tudományelméleti pretenziói kerültek szóba.

A szóban forgó pretenziók elutasításához Magyarországon, úgy gondolom, elsősorban a következő két fejlemény készítette elő a terepet. Léteztek egyfelől olyan szuverén szaktudományos teljesítmények – itt elsősorban a hiány közgazdaságtanának megteremtésére gondolok –, amelyek különösebb módszertani önreflexió nélkül ugyan, de nyilvánvaló módon a standard közgazdasági elemzés módszertani és tartalmi alapfőltevéseire építve mondtak valami fontosat és érvényeset a magyar gazdaságról. Másfelől pedig – kiváltképp a kritikai racionalizmus érvei hatására – egyre többen fogalmaztak meg egyre határozottabb kételyeket a marxizmus (ídesorolva most már a frankfurti iskola marxizmusát és az úgynevezett kritikai politikai gazdaságtant is) és a reformtudomány privilegizált ismeretelméleti státusával kapcsolatban. Az érdekesség kedvéért megemlítem, hogy 1977-ben Karl Popperről lehetett már eszmét cserélni legalább egy vezető reformközgazdással (hol máshol, mint a 2-es villamoson), és hamarosan előkerültek olyan – a reformalkuk sűrű erdejében bolyongó – ifjabb titánok, akik újabb keletű közgazdasági elméletek segítségével próbálták leírni és értelmezni saját helyzetüket és a reformtudomány pozícióit az éppen aktuális intézményi és politikai erőterben (Kovács [1984]).

A kritikai racionalizmus programjának az elméleti és empirikus szaktudományok emancipációjához való hozzájárulását nehéz lenne túlbecsülni, jóllehet a program maga mindössze néhány – végtelenül egyszerű – metodológiai alapelvre hívja föl a figyelmet. A kritikai racionalizmus szószólói lényegében azt hangsúlyozzák, hogy a tudományos el-

méletek nem csupán formális struktúrák, kutatói közösségek egyetértésén nyugvó konvenciók vagy használható előrejelzések megfogalmazására szolgáló instrumentumok, hanem olyan konstrukciók, amelyeknek igazságtartalma van. A szaktudományos elméletek – formális szerkezetüket tekintve – állításokból épülnek föl, amelyek igazságértékéről logikai vagy empirikus elemzés révén győződhetünk meg. Egyetlen állítás igazságértékét sem lehet azonban empirikusan felülvizsgálni, ha a benne szereplő fogalmak homályosak, pontatlanok vagy elnagyoltak. Éppen ezért a felülvizsgálhatóság érdekében a létező elméletek explikációjára vagy racionális rekonstrukciójára van szükség. A racionális rekonstrukció során meg kell próbálni különbséget tenni tényállítások és értékelő állítások között, mivel faktuális állításokból nem következtethetünk normatív összefüggésekre, és a normatív állítások logikai-módszertani státusa más, mint a tényállításoké. Azokat az elméleteket, amelyek nem állják ki az empirikus és logikai elemzés próbáját, el kell vetni.

Ebben a megváltozott módszertani közegben jelent meg a racionális döntések elmélete (RDE) mint módszertani paradigma a nyolcvanas évek végén Magyarországon. A paradigma kezdetben – Karl Popper néhány elszórt, a társadalomtudományok módszertani sajátosságaira vonatkozó megjegyzése nyomán – a szituációs logika megjelölést viselte, és tartalmi szempontból a döntés- és játékelmélet elemi modelljeinek társadalomtudományi alkalmazhatósága melletti érveket, módszertani szempontból viszont néhány explicit metodológiai alapelvet foglalt magában.

Az RDE-paradigma legfontosabb metodológiai nívója, úgy vélem, a módszertani individualizmus alappozitívumainak következetes érvényesítése volt. A módszertani individualizmus képviselői az individuumot és az individuális cselekvést helyezik a társadalomtudományi elemzés centrumába, elutasítják a holizmus mindenféle változatát, és úgy vélik, hogy egy társadalomtudományi magyarázat csak akkor lehet módszertanilag kifogástalan, ha a vizsgált jelenséget sikerül visszavezetni egyéni szándékokra, vágyakra, célokra, motívumokra és preferenciákra.

Az RDE-paradigma egy másik összetevője az az elemi racionalitásposztulátum, amelynek értelmében a társadalomtudományok által vizsgált emberi cselekvések magyarázata során célszerű és termékeny azzal a segédhipotézissel élnünk, hogy a kérdéses cselekvések hiánytalanul beilleszthetők egy cél-tapasztalati szabály-eszköz sémába. Magyarán: tanácsos azt föltételeznünk, hogy az egyének cselekedeteik során meghatározott célok elérésére törekcszenek, és információik és tapasztalataik alapján döntenek el, hogy mely eszközök a legalkalmasabbak a szóban forgó célok elérésére. A racionalitásposztulátum mögött nyilvánvaló módon az a föltevés húzódik meg, hogy az egyének nem bábuk módjára, mítikus társadalmi „erők” hatására, hanem saját szándékaikat követve, intencionálisan cselekszenek.

Az RDE-paradigma által ajánlott magyarázó séma logikai struktúrája lényegében meg egyezik a mikroökonómiai elmélet alapmodelljeinek szerkezetével. Mindkét esetben arról van szó, hogy föltételezzük: az egyének preferenciáik, információik, vágyaik és meggyőződéseik alapján, bizonyos korlátozó feltételek – ökonómiai, erkölcsi, pszichológiai, fizikai korlátok – figyelembevételével választanak az előttük nyitva álló alternatívák között. Mivel mindkét esetben föltesszük, hogy a korlátozó feltételek nem szűkítik le egyetlen elemre az egyén előtt nyitva álló alternatívák halmazát, mind az RDE-paradigma, mind a mikroökonómiai elmélet elutasítja a társadalmi és ökonómiai determinizmust hangsúlyozó strukturalizmust. Mivel mindkét álláspont hívei fölteszik, hogy a szocializációhoz hasonló mechanizmusok – az egyéni preferenciarendezések rögzítése révén – nem programozzák az egyéni döntéseket, mind az RDE-paradigma, mind a mikroökonómiai elmélet képviselői elvetik a szerepelmélet által sugallt pszichológiai vagy szociálpszichológiai determinizmust.

Az RDE módszertani paradigmájának térhódítása tehát a mikroökonómiai modellek jelentőségének újrafelfedezését jelentette, mind általában a társadalomtudományokban, mind pedig a szűken vett közgazdaságtanban. Azt hiszem, nem túlzás azt mondani, hogy a nyolcvanas-kilencvenes évek fordulóján sokan az RDE kerülő útján jutottak el vagy vissza a közgazdaságtanhoz, és értették meg, hogy az ökonómiai elmélet, vagyis a közgazdaságtan mint szaktudomány nem csak mint elemzési módszerek vagy absztrakt modellek gyűjteménye fontos, hanem egészében véve releváns lehet az emberi cselekvés és a valóságos világ megértése szempontjából. Elegendő itt a korrupció vagy a hálapénz közgazdaságtanával összefüggő munkákra utalni (*Galasi-Kertesi* [1987], [1988], [1991]). A közgazdaságtan és az RDE-paradigma közti szoros kapcsolatot ebben az időszakban az is mutatja, hogy egy 1991-ben készült bibliográfia, amely a magyar nyelven megjelent idevágó publikációkat sorolja föl, az első magyar mikroökonómia tankönyv, valamint Varian munkájának bizonyos fejezeteit szintén az RDE körébe sorolja (*Helmich-Szántó-Tóth* [1991]).

Recepció

A kilencvenes évek közepére nyilvánvalóvá váltak az RDE-paradigma hazai recepcióját meghatározó törésvonalak. A közgazdaságtudomány meglehetősen nehézkes professzionalizálódásával párhuzamosan lassan, de biztosan zajlik a szubsztantív RDE-modellek – döntés- és játékelmélet, lényegesen nehezebben a közösségi döntések elméletének – beépülése a hazai társadalomtudományi gondolkodásba. Másfelől viszont posztmodern káosz uralkodik azokban a puhább társadalomtudományokban, amelyekben a nagy metodológiai viták hullámai mindmáig nem ültek el, jóllehet korábban ezek egy része is hajlandóságot mutatott az RDE-paradigma befogadására. A metodológiai szörnyszülötteket bemutató nemzetközi show minden szereplője jelen van a hazai tudományos színtéren. Ennek megfelelően – és erre vonatkozik előadásom címében a „túl jön és rosszon” – a magyar társadalomkutatók értesülhettek már az RDE-paradigma emocionalista és feminista kritikájáról, sőt – korábbi recepciós beidegződésekkel összhangban – az RDE-paradigma tudásszociológiai értékelésére is komoly kísérlet történt (*Hadas* [1993]).

Egy elméleti álláspont tudásszociológiai értékelése lényegében azt jelenti, hogy nem vizsgáljuk érdemben – vagy azért, mert érdektelennek tartjuk, vagy pedig azért, mert nem vagyunk abban a helyzetben, hogy szakmailag hitelt érdemlően megtehetnénk – az adott kutatási program tartalmi összetevőit vagy esetleges eredményeit, hanem ehelyett az álláspont képviselőinek hátsó szándékaira, mögöttes motívumaira összpontosítunk. A tudásszociológiai elemzés az RDE-paradigma magyarországi és nemzetközi szószólóit leplezett és leplezetlen hatalmi ambíciókkal vádolja, és sejtetni engedi, hogy a szóban forgó tudományos megközelítésmód követése valamiképpen az érintett kutatók torz személységszerkezetének következménye (*Hadas* [1993] 190–191.o.). Itt tartunk most, kíváncsian várom a folytatást.

Hivatkozások

- ABELL, P. [1991]: *Rational Choice Theory*. Elgar, Aldeshot – Brookfield.
 ELSTER, J. [1986]: *Rational Choice*. University Press, New York.
 GALASI PÉTER–KERTESI GÁBOR [1987]: A korrupció terjedése. *Közgazdasági Szemle*, 9. sz.